

**BIBLIJSKO - MOLITVENA ZAJEDNICA
SVETI PETAR I PAVAO**

POSLANJE KRŠTENIKA U SVIJETU

Zajedno sa svim ljudima

„Radost i nada, žalost i tjeskoba ljudi našeg vremena, osobito siromašnih i svih koji trpe jesu radost i nada, žalost i tjeskoba također Kristovih učenika, te nema ničega uistinu ljudskoga a da ne bi našlo odjeka u njihovu srcu. Kršćansku zajednicu naime sačinjavaju ljudi, koje u Kristu sjedinjene vodi Duh Sveti na njihovu hodu prema Očevu Kraljevstvu. Oni su primili poruku spasenja da je iznesu pred svakoga. Zato zajednica kršćana doživljava sebe doista usko povezanom s ljudskim rodом i s njegovom poviješću.“ (Koncilski dokument „Radost i nada“, br. 1).

Citiramo ove riječi Sabora upravo radi toga da pokažemo kako je krštenik, premda izabran i posvećen, duboko s Kristom povezan i pomazan Duhom Svetim, ujedno i čovjek koji zajedno sa svim ljudima dijeli sudbinu svijeta i zajedno sa svim ljudima proživljava ono što je ljudsko. On je u svijetu, premda po sakramentu preporođenja više ne pripada ovom starom i otuđenom svijetu. Ali Krist svoje učenike ne želi dignuti s ovoga svijeta:

„Ne molim te da ih uzmeš sa svijeta, nego da ih očuvaš od Zloga. Oni nisu od svijeta, kao što ni ja nisam od svijeta. Posveti ih u istini: tvoja je riječ istina! Kao što ti mene posla u svijet, tako i ja poslah njih u svijet. I za njih posvećujem samog sebe, da i oni budu posvećeni u istini. Ne molim samo za ove, nego i za one koji će na njihovu riječ vjerovati u mene.“ (Iv 17, 15-20).

To su riječi Isusove velikosvećeničke molitve Ocu na zadnjoj večeri. Iz njih vidimo da Isusovi učenici imaju u ovom svijetu svoje poslanje. Ovdje ne možemo cjelovito obuhvatiti cjelokupno poslanje krštenika, ali ćemo istaknuti barem neke vidove.

Proročko poslanje

Proročka služba krštenika. Prorok je nosilac Božje poruke i riječi za svoje vrijeme. Po njemu Bog razgovara s narodom, svijetom, kori ga i potiče. Stoga od proročke službe treba razlikovati **pretskazivanje** budućih događaja, što se često poistovjećuje s prorokovanjem. Prorokovanje može biti pretskazivanje, ali ne mora. Ono se može odnositi kako na sadašnjost tako i na prošlost. Za njega je samo važno da sadrži Božju poruku. U tom je smislu Isus Krist pravi i najveći prorok jer se kroz njega Bog do kraja izreko ovom svijetu, on je sama Riječ Božja. U Isusu iz Nazareta Božji je govor ovom svijetu dosegao svoj vrhunac.

Otkrivenje 21,1

*I vidjeh novo nebo i
novu zemlju jer -
prvo nebo i prva zemlja
uminu; ni mora više
nema.*

Svaki je krštenik kao i Krist pomazan Duhom Svetim i sudjeluje na Isusovom kristovstvu, pa tako i na njegovoj proročkoj službi (o tome je bilo govora u 3. razmišljanju!). Po svojem krsnom pomazanju i proročkoj službi, krštenik je u ovom svijetu nosilac Božje poruke izrečene u Isusu Kristu, u njemu Krist nastavlja svoju proročku službu. Krštenici su Kristovi svjedoci (Dj 1, 8), pozvani su da razglašavaju slava djela Božja dogođena u Isusu Kristu, a čije iskustvo nose na vlastitom životu, a to je iskustvo njihove vjere u Njega.

Posebno želimo naglasiti da temelj krštenikovog proročkog poslanja nije neka izvanjska okolnost, već ono prvenstveno počiva na činjenici da je on „u Kristu“ i na činjenici njegovog krsnog pomazanja. Stoga je proročka služba **dužnost i obaveza krštenika**, a ne neka njegova „slobodna aktivnost“.

Isus Krist - Duh životvorni

Svjedočanstvo života

Krštenik svoju proročku službu u ovom svijetu vrši kao i Krist: **a) životom** i **b) riječju** (Isus je „činio i učio“, usp. Dj 1, 1). Primarno je svjedočenje govor života. Krštenik poput Krista čitavim svojim životom očituje Kraljevstvo Božje, novi Božji svijet koji je po Isusu Kristu već nastupio i koje je u ovom svijetu na djelu. Krštenikova praksa je praksa novoga čovjeka. On se giba u orbiti Duha, on je pod Duhom a ne pod „tijelom“ („tijelo“ = stari, neotkupljeni čovjek).

Tako krštenik u ovom svijetu očituje i svjedoči Božje Kraljevstvo i to prvenstveno svojim konkretnim životom u ovom svijetu, na svojem radnom mjestu, u svojoj obitelji, u svojim međuljudskim odnosima, po svojim vrednovanjima i opredjeljenjima. Takvom svojom konkretnom životnom praksom krštenik očituje svojega Oca (usp. Mt 5, 16) kojega ljudi otkrivaju gledajući krštenikova djela, doživljavajući njegovu ljubav prema ljudima.

**Primit ćete snagu Duha Svetoga
koji će sići na vas i bit će mi svjedoci (Dj 1,8)**

Svjedočanstvo riječi

No krštenik ovomu svijetu daje i **svjedočanstvo riječi**. On je pozvan i da trajno govori, razglašava, nagovara, uvjerava, oduševljava i potiče ljude s kojima živi prema Isusu Kristu. Uz svjedočanstvo života ide i riječ naviještanja. Krštenik treba svjedočiti svoje iskustvo ljubavi i dobrote Očeve koju je sam doživio u Isusu Kristu. Treba govoriti i svjedočiti o radosti oslobođenja, vlastitog izlaska iz ropstva grijeha i zla koje je po Kristu doživio. Takav će govor biti uvjerljiv i neustrašiv, jer govori svoje vlastito iskustvo.

riječima o Riječi

Život iz volje Očeve

Krštenik u ovome svijetu živi iz volje Očeve. Krštenjem stavlja krštenik sebe na put Isusov (kršćanstvo se u novozavjetnim spisima naziva „Put“!) da bi u ovom svijetu živio kao i Isus, a to prvenstveno znači: iz volje Očeve, slušati Oca i slijediti njegovu volju, to je najviša norma Isusovog života. To je jelo koje on svaki dan blaguje:

**„Učenici ga dotle nudili: „Učitelju, jedi!“ A on im reče: „Hraniti mi se valja jelom koje vi ne poznajete.“ Učenici se nato zapitkivahu: „Da mu nije tko donio jesti?“ Kaže im Isus: “Jelo je moje vršiti volju onoga koje me posla i dovršiti djelo njegovo.““
(Iv 4, 31-34).**

Za svakog Isusovog učenika, želi li slijediti svojega učitelja nema druge svakidašnje hrane od ove: slijediti volju Očevu. Tu volju Očevu on raspoznaje čitajući Božju riječ, u skrovitosti molitve i svoje savjesti, u naviještenju konkretne zajednice kojoj pripada, u događanjima oko sebe, kroz svoje susrete s ljudima. Volja Očeva postaje prva i najvažnija norma i odrednica njegovog djelovanja – do te mjere, da je za to spreman sve ostaviti i sve žrtvovati. U tom smislu trebamo shvatiti i Isusove riječi koje nam tako teško zvuče i mučno nas se doimlju:

Nebo i zemlja proći će,

ali riječi moje neće proći.

– Marko 13, 31.

Volja Očeva je vrhovna norma

„S njim je zajedno putovalo silno mnoštvo. On se okrene i reče im: „Dođe li tko k meni, a ne mrzi svoga oca i majku, ženu i djecu, braću i sestre, pa i sam svoj život, ne može biti moj učenik! I tko ne nosi svoga križa i ne ide za mnom, ne može biti moj učenik! ... Tako, dakle, nijedan od vas koje se ne odreče svega što posjeduje, ne može biti moj učenik.““ (Lk 14, 25-27 i 33).

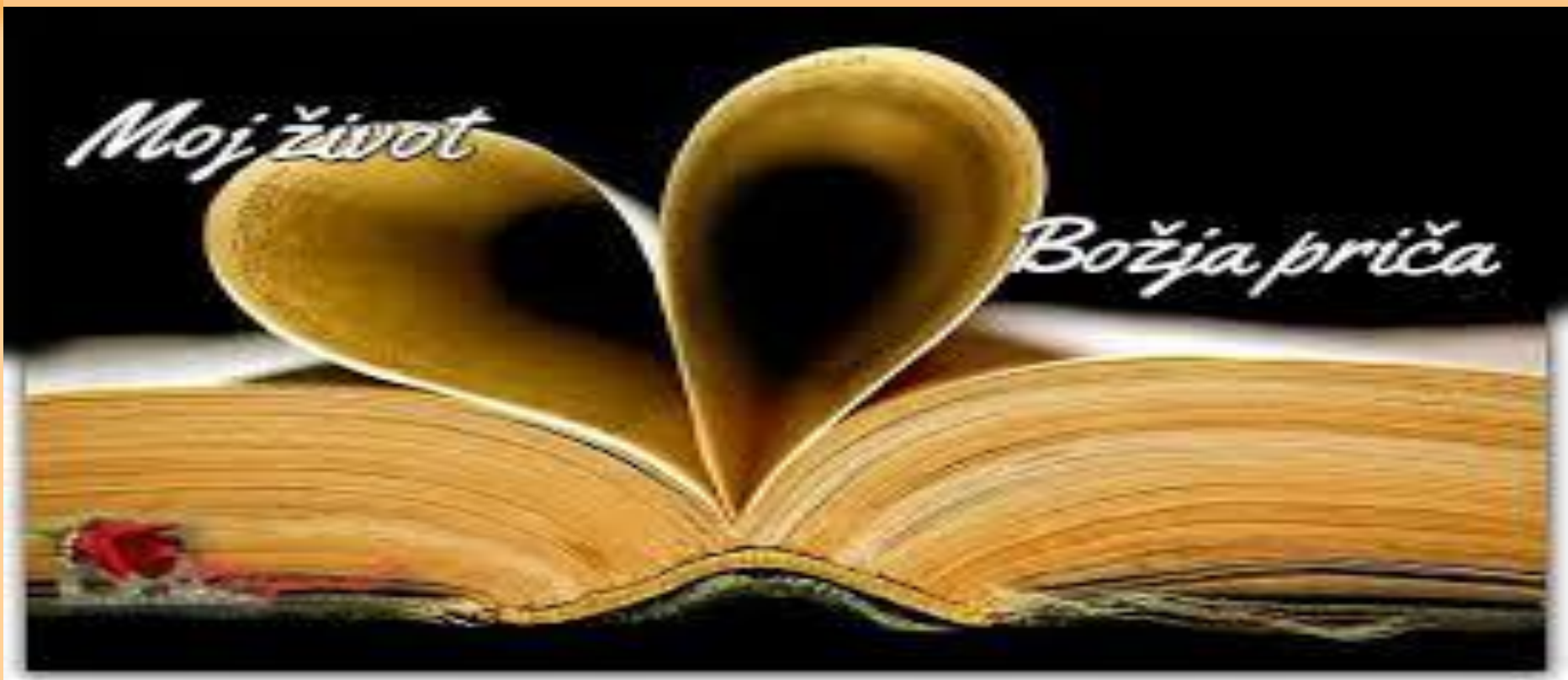

**“ Budućnost ne
treba da te plaši
ako si je predao
Bogu u ruke. ”**

facebook.com/izumogiprasitof

Tko dakle nije spreman sve ostaviti, odreći se svega, bilo posjedovanja, bilo veza s ljudima pa i najbližima ne može biti Isusov učenik. Prva i vrhovna norma preko koje ne smije ništa prijeći jest ono što želi Otac. Iskustvo nam govori da smo često zarobljeni materijalnim stvarima koje imamo ili bi ih htjeli imati. Često smo zarobljeni ljudskim obzirom ili vezama radi kojih smo onda spremni činiti i ono što nije volja Božja. Kršćani se baš po tomu moraju razlikovati od drugih što svoj život žive iz Božjih vrednovanja. Živeći takav život krštenik se po svojoj poslušnosti Ocu uključuje u djelo otkupljenja svijeta i očituje kao novi čovjek u kojem je sve DA Ocu (usp. 2Kor 1, 19).

Smisao i vrijednost rada

Krštenik je čovjek rada. „Otac moje sve do sada radi, pa i ja radim“ (Iv 5, 17). Osim ekonomskog momenta koje sve ljude najopćenitije motivira na rad, krštenik ima velike i uzvišene molitve rada: po svojem radu on se uključuje u stvoriteljsko djelo Oca koji stalno radi i stalno stvara. Rad ima svoj izvor u Božjoj želji da čovjek nastavi njegovo stvoriteljsko djelo (Post 1, 28-30). Po svojem radu krštenik nasljeđuje svoga učitelja Isusa Krista koje je kao radnik, zanatlija radio sve do posljednjih godina svojega javnog djelovanja. Čitajući novozavjetne spise vidimo da već od samog početka rad u kršćanstvu zauzima posebno mjesto. Pavao se ljuti na Solunjane, koje su čekajući sudnji dan prestali raditi i odali se lijenosti. On sam, premda osobno uvjeren u skori dolazak Gospodinov radi vlastitim rukama (usp 1Kor 4, 12) a isto želi i od svojih zajednica.

KRALJEVSTVO JE BOŽJE, ...?

Tako piše Efežanima: „Tko je krao neka više ne krade već neka svojim rukama priskrbljuje potrebno za život da može dati i potrebnome“ (Ef 4, 28). Kršćani štogod rade trebaju zdušno raditi (Kol 3, 23), onako kako stoje pred Bogom i kako ih on gleda, a ne tek naoko dobro. Zato Pavao **zapovijeda** rad vlastitim rukama kao preduvjet časnog života (1Sol 4, 11), čime osobito trebaju svjedočiti onima koji ne vjeruju ili nisu upoznali Krista. Upravo iz ovog posljednjeg teksta zaključujemo da je rad krštenika u ovome svijetu poslanje i svjedočenje, i to doista savjestan i častan rad od kojeg je daleko svaku zabušavanje, izmicanje i sl.

Pavao nerad naziva neurednim životom i takvog se brata treba kloniti. On sam ničiji kruh nije jeo badava, već je „u trudu i naporu dan i noć radio“ da ne ni svojim neradom bilo koga opteretio. I opet **zapovijeda** tko neće raditi, neka i ne jede. Ljuti se što neki dangube ne radeći ništa (usp. 2 Sol 3, 6-10). Pasivnost i nerad (pa i radi neki duhovnih ciljeva, kao što su Solunjani čekali Gospodina!) strani su kršćanstvu. To je potvrdio i II. Vat. sabor kad kaže da kršćani ostavljaju istinu ako – premda znajući da ovdje nemamo trajna boravišta – misle da zbog toga mogu zanemariti svoje zemaljske dužnosti.

Ljudski rad

Svaki čovjek ima PRAVO i DUŽNOST raditi.

- radom uzdržavamo svoj život i živote svojih bližnjih
- na temelju rada čovjek stječe svoje privatno vlasništvo
- **RADNIK MORA PRIMITI PRAVEDNU PLAĆU ZA SVOJ RAD**

Sudjelovanje u društveno-političkoj zajednici

Krštenik je i društveno-političko biće. Velika je zabluda krštenikova pasivnost na društveno-političkom planu, jer je on poput svih drugih ljudi graditelj svoje društveno-političke zajednice. Kršćanstvo nije vezano niti za jedan društveno-politički sistem, već je za sve društvene procese i tokove, za sve ljudske zajednice te svuda i u svakom vremenu mora dati svoj doprinos, a to je doprinos kvasca novoga, Božjeg svijeta koje se po Isusu očitovao kao „čovjekoljublje Boga našega spasitelja“ (usp. Tit 2, 11) u istini, dobroti, ljubavi i zajedništvu ljudi. Stoga se krštenik niti može a niti smije izuzeti od svoje aktivne prisutnosti u svojoj vlastitoj društveno-političkoj zajednici.

